

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ ΜΕΤΕΩΡΙΤΩΝ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένδο

Μετάφραση Αγάδη Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΙΠΤΑΚΗ

ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ ΜΕΤΕΩΡΙΤΩΝ

Ρομπέρτο Σαντιάγο
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένδο

Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη - Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους
Ρομπέρτο Σαντιάγο, *Το μυστήριο με τη βροχή μετεωριτών*

(Σειρά: *Τα Ποδοσφαιρόνια, βιβλίο 9*)

Roberto Santiago, *Los Futbolísimos 9: El misterio de la lluvia de meteoritos*

Εικονογράφηση: Enrique Lorenzo

Μετάφραση: Αγαθή Δημητρούκα

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Γεωργία Πατέρα

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Copyright© Roberto Santiago, 2016

Copyright© για την εικονογράφηση Enrique Lorenzo, 2016

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Published by arrangement with Ediciones SM

through Dos Passos Agencia Literaria

All rights reserved

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις

του Ιδρύματος SM, Μαδρίτη, 2016

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Μάρτιος 2024

ΚΕΤ Ε873 ΚΕΤΙ 139/24 ISBN 978-618-07-0617-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΙΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> - e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Σ ΗΚΩΝΟΜΑΙ ΟΡΘΙΟΣ πάνω στο ποδήλατο.
Κάνω ορθοπεταλιά με όλη μου τη δύναμη.
Προχωράω με μεγάλη ταχύτητα.
Μια ηλικιωμένη κυρία διασχίζει τον δρόμο ακριβώς μπροστά μου. Έχει δυο πολύ μικρά σκυλάκια που μόλις βγήκαν από κομμωτήριο σκύλων.
Δεν μπορώ να σταματήσω.
Περνάω ακριβώς μπροστά από την κυρία, σχεδόν αγγίζοντάς την.
Η κυρία φωνάζει:
«Sauvage!».
Στα γαλλικά θα πει «αγροίκος».

Η κυρία φωνάζει στα γαλλικά γιατί βρισκόμαστε όλοι στη Γαλλία.

Θα μιλήσω αργότερα γι' αυτό.

Τώρα πρέπει να συνεχίσω να ποδηλατώ.

Η κυρία εξακολουθεί να φωνάζει και τα σκυλάκια της γαβγίζουν.

Με την άκρη του ματιού μου, όταν εκείνη συνέρχεται από τον τρόπο, βλέπω να περνάει από δίπλα της κάτι πολύ γρήγορα, τόσο γρήγορα, που αυτή τη φορά δεν προλαβαίνει να φωνάξει.

Απομένει βουβή.

Αποσβολωμένη.

Είναι εφτά ιπτάμενα αντικείμενα που τρέχουν μπροστά της και πίσω της.

Το ένα πίσω από το άλλο.

Πολύ γρήγορα.

Ιπτάμενοι δίσκοι;

Διαστημόπλοια;

Φαντάσματα;

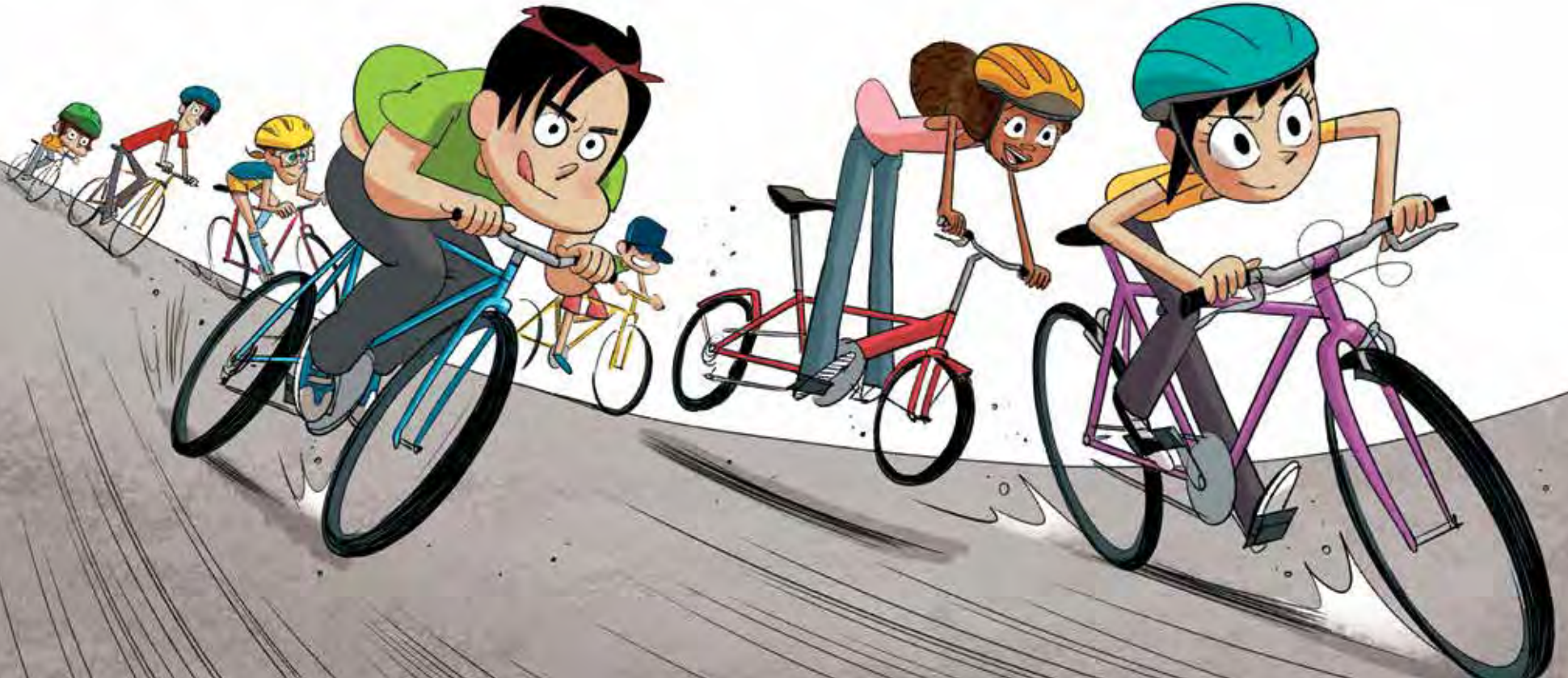
Τίποτα τέτοιο.

Είναι εφτά αγόρια και κορίτσια με ποδήλατα.

Με κυνηγούν.

Οι σύντροφοί μου από την ομάδα ποδοσφαίρου!

Κι αυτοί κάνουν πεντάλ με όλη τους την ψυχή.

Βρίσκομαι πιο μπροστά από εκείνους.
Αλλά πρέπει να ζοριστώ.
Γιατί δεν είμαι ο πρώτος.
Άλλο αγόρι προπορεύεται.
Προηγείται κάτι μέτρα.
Το βλέπω τέλεια μπροστά μου, πάνω στο ποδήλατό του
σε χρώμα μεταλλικό γαλάζιο.
Είναι ο Τόνι.
Ο μεγαλύτερος σκόρερ της ομάδας, αλλά κι ο πιο φιγου-
ρατζής.
Στρίβει στη γωνία.
Τον ακολουθώ προσπαθώντας να τον φτάσω.
Ένας τεράστιος σκύλος εμφανίζεται από το πουθενά και
μου γαβγίζει άγρια δυο φορές.
ΓΑΒ!
ΓΑΒ!
Από τον τρόμο μου, παραλίγο να πέσω από το ποδήλατο.
Καταφέρνω να ισιώσω το τιμόνι.
Δεν ξέρω για ποιο λόγο υπάρχουν τόσα σκυλιά εδώ, αλ-
λά δε θα σταθώ για να ρωτήσω.
Πρέπει να φτάσω τον Τόνι.
Αυτή τη στιγμή κάνει παράκαμψη για να μην πέσει πάνω
σε δύο άντρες ντυμένους στα γκρι που διασχίζουν τον δρό-
μο μεταφέροντας ένα τεράστιο τζάμι.
Το βλέπω έγκαιρα και μειώνω απόσταση.
Έχω τον Τόνι λίγο πιο κοντά.
«Vous êtes fou!?» φωνάζει ο ένας γκριζοντυμένος ερ-
γάτης καθώς περνάω πλάι του.

Το έχω πει, αλλά το επαναλαμβάνω: βρισκόμαστε στη
Γαλλία.
Συγκεκριμένα, στο Παρίσι.
Συγκεκριμένα στο...
ΚΡΑΣ.
Ένας τρομερός θόρυβος από σπασμένα τζάμια ακούγε-
ται πίσω μου.
Γυρνάω για μια στιγμή, τρέμοντας μην έπαθε κάτι κάποιος
σύντροφός μου.
Ευτυχώς όχι.
Το τζάμι έπεσε στο έδαφος κι έγινε θρύψαλα.
Οι δύο γκριζοντυμένοι άντρες μάλλον έχασαν την ισορ-
ροπία τους, υποθέτω εξαιτίας μας.
Οι εφτά της παρέας μου είναι καλά, δεν έχουν πάθει ού-
τε μια γρατζουνιά.
Αλλά αναγκάζονται να σταματήσουν επειδή οι δύο άντρες
είναι πολύ ταραγμένοι και φωνάζουν κουνώντας πολύ τα
χέρια τους.
Αποφασίζω να συνεχίσω.
Εμένα η μόνη μου έγνοια είναι να φτάσω τον Τόνι.
Ζορίζομαι. Κάνω πεντάλ.
Μπορώ να τα καταφέρω.
Βλέπω τον Τόνι να βγάζει ένα κινητό και να τραβάει βί-
ντεο τον εαυτό του, και παράλληλα κι εμένα, που είμαι λίγα
μέτρα πίσω του.
«Άντε, Πακέτο, δεν μπορείς να τρέξεις παραπάνω;» μου
φωνάζει γελώντας.
Καλά...

Όχι μόνο πάει μπροστά, αλλά κάνει και μαγκιές.
Δεν πρόκειται να τον αφήσω να με κερδίσει.
Πρέπει να τον προσπεράσω. Πρέπει να φτάσω πρώτος.
Το αποφάσισα.
Σφίγγω τις γροθιές και τα δόντια.
Κάνω πεντάλ με ακόμα μεγαλύτερη δύναμη.
Κερδίζω έδαφος.
Εκείνη τη στιγμή φτάνουμε στην κορυφή μιας ανηφόρας.
Λίγο πιο πέρα είναι το τέρμα.
Η πύλη της Ντίσνεϋλαντ.
Ακριβώς.
ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΗΝ ΝΤΙΣΝΕΥΛΑΝΤ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ!
Έτοιμοι να μπούμε.
Νοικιάσαμε κάτι ποδήλατα στο ξενοδοχείο.
Και κάνουμε μια ποδηλατοδρομία.
Όποιος φτάσει πρώτος επιλέγει με ποια ατραξιόν θα ξεκινήσουμε σήμερα.
Αυτό είναι το στοίχημα.
Ακούγεται ο ήχος της ρόδας στο βάθος.
Οι φωνές και τα γέλια των τουριστών.
Οι εμψυχωτές μεταμφιεσμένοι σε μασκότ.
Αλλά εγώ βλέπω μόνο ένα πράγμα.
Μια πελώρια πύλη μ' έναν μεταλλικό φράχτη και την εικόνα του Μίκυ Μάους.
Σκύβω τόσο, που το σώμα μου κολλάει στο ποδήλατο κι αποκτάω μεγαλύτερη ταχύτητα.
Εκτοξεύομαι.
Στην κατηφόρα.

Φεύγω σαν πύραυλος.
Είμαι σχεδόν στήθος με στήθος με τον Τόνι.
Πηγαίνουμε σφαίρα.
Ποτέ δεν είχα αναπτύξει τόση ταχύτητα με ποδήλατο.
Κοντεύω να τον φτάσω.
Ο Τόνι με περνάει λιγότερο από μια ρόδα.
Τον φτάνω.
Ποδηλατώ κι άλλο κι άλλο κι άλλο...
Κι εκείνος πάει με τέρμα ταχύτητα.
Έχουμε την είσοδο ακριβώς μπροστά μας.
Πολύ κοντά.
Κάποιοι παραμερίζουν στο πέρασμά μας.
Στην πόρτα εμφανίζεται ένας πολύ χοντρός κύριος, πρα-
σινοντυμένος, κάνοντας σινιάλα και φωνάζοντας:
«Stop! Stop! Arrêtez vous!».
Φυσικά, κανένας μας δε σταματάει.
Το αντίθετο, εγώ επιταχύνω.
Κι ο Τόνι επίσης.
Φτάνουμε την ίδια στιγμή στο ταμείο.
Και...
Στουκάρουμε πάνω σ' έναν ξύλινο τοίχο βαμμένο με πολ-
λά χρώματα!
Το χτύπημα είναι τρομερό.
Πέφτουμε στο έδαφος.
Ευτυχώς φοράμε κράνη, επιγονατίδες και προστατευτι-
κά αγκώνων.
Παρ' όλα αυτά, πέσαμε σ' έναν τοίχο.
Παφ.

Ο χοντρός κύριος με το πράσινο κοστούμι μάς πλησιάζει
πολύ ανήσυχος.
«Est-ce que vous êtes bien?»
Εντάξει, ξέρω ότι φάγαμε ένα γερό χτύπημα κι ότι ο κύ-
ριος μας ρωτάει αν είμαστε καλά.
Αλλά εμένα κάτι άλλο με ανησυχεί πολύ περισσότερο.
Ανταλλάσσω ένα βλέμμα με τον Τόνι.
Και στη συνέχεια ρωτάω τον τύπο με τα πράσινα:
«Ποιος από τους δυο μας έφτασε πρώτος?».

ΜΕ ΛΕΝΕ ΦΡΑΝΘΙΣΚΟ, αν και όλοι με φωνάζουν Πάκο ή Πακέτο, είμαι δώδεκα χρονών κι απόψε θα παίξω έναν αγώνα ποδοσφαίρου μέσα σε μια βροχή μετεωριτών.

Θα το επαναλάβω, μήπως και κάποιος δεν το κατάλαβε καλά.

Έναν αγώνα ποδοσφαίρου... μέσα σε μια βροχή μετεωριτών!

Όλα άρχισαν τη μέρα που φτάσαμε στην Ντίσνεϋλαντ. Στις 14 Ιουλίου.

Εθνική εορτή της Γαλλίας.

Έκανε πολύ μεγάλη ζέστη.

Όπως έλεγαν συνέχεια στις ειδήσεις, ήταν το μεγαλύτε-

ρο κύμα ζέστης που είχε ζήσει η Γαλλία τα τελευταία πενήντα χρόνια.

Ο λόγος ήταν ότι στην κανονική ζέστη του Ιουλίου είχε προστεθεί ένα μεγάλο ηφαιστειακό σύννεφο που έφερνε ο αέρας. Ήταν τέφρα από ένα μεγάλο ηφαιστείο της Ιταλίας, η οποία δημιουργούσε ένα είδος μικροατμόσφαιρας πάνω από διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Με λίγα λόγια: έκανε αφόρητη ζέστη.

Αν και, για να λέμε την αλήθεια, με το που περάσαμε την πύλη, ξεχάσαμε εντελώς τη ζέστη.

Βρισκόμασταν στο μεγαλύτερο λούνα παρκ της Ευρώπης! Και σ' ένα από τα μεγαλύτερα του κόσμου!

Δε μας ένοιαζε αν είχε ζέστη ή κρύο, χιόνι ή βροχή!

«Τού πάμε;» ρώτησε ο Τομέο νευρικός.

«Εγώ θέλω να ανεβώ στη μεγάλη ρόδα» είπα. «Εξάλλου, κέρδισα τον αγώνα και μπορώ να διαλέξω».

«Συγγνώμη, αλλά κέρδισα εγώ, και πρώτα θα πάμε στη βίλα των φαντασμάτων» είπε αμέσως ο Τόνι.

«Εγώ θέλω να πάω στον Αρμαγεδώνα!» αναφώνησε η Μαίριλυν, η αρχηγός της ομάδας.

«Ωραία ιδέα, πάμε στον Αρμαγεδώνα, εμπρός!» την υποστήριξε ο τερματοφύλακός μας και καλύτερος φίλος μου, ο Καμίνιας.

«Μην τσακώνεστε, παρακαλώ» είπε η Αλίσια. «Έχουμε χρόνο για όλα».

Η Αλίσια είναι η προπονήτρια της ομάδας μας, της Σότο Άλτο.

Στην πραγματικότητα, έχουμε δύο προπονητές στην

ομάδα, την Αλίσια και τον Φελίπε, αλλά σ' αυτό το ταξίδι ήρθε μόνο εκείνη.

Στο κάτω κάτω, δεν ήταν ένα ταξίδι για ποδόσφαιρο, ή έτσι νομίζαμε.

Πέρα από την Αλίσια, ήμασταν εκεί όλοι οι συντελεστές της ομάδας ποδοσφαίρου εφτά παικτών του σχολείου Σότο Άλτο: η Μαίριλυν, ο Καμίνιας, ο Τομέο, ο Μιρμίρης, ο Τόνι, η Ανίτα, ο Οκτώ, η Έλενα κι εγώ.

Τα Ποδοσφαιρόνια.

Οι εννιά εμείς έχουμε μια μυστική συμφωνία.

Τη συμφωνία της παρέας «τα Ποδοσφαιρόνια».

Κανένας άλλος δεν την ξέρει.

Μόνο εμείς.

Την κάναμε κάποτε που η ομάδα κινδύνευε να εξαφανιστεί κι ορκιστήκαμε να παίζουμε πάντα μαζί και πάντα να βοηθάμε ο ένας τον άλλο.

Από τότε έχουν συμβεί πολλά πράγματα, έχουμε παίξει πολλούς αγώνες κι έχουμε λύσει απίστευτα μυστήρια.

Αλλά το σημαντικότερο είναι ότι συνεχίζουμε να είμαστε μαζί: τα Ποδοσφαιρόνια.

Επίσης, έχει έρθει στην Ντίσνεϋλαντ και αντιπροσωπεία των οικογενειών μας.

Ή, για να το πω καλύτερα, των μανάδων μας.

Τελικά το ταξίδι ήταν πιο ακριβό από το προβλεπόμενο, κι έτσι μπόρεσαν να έρθουν μόνο τέσσερις ενήλικες ως συνοδοί μας:

Η Αλίσια, η προπονήτρια.

Η Μαριμάρ, μητέρα της Έλενας.

Η Λάουρα, μητέρα της Ανίτας και παλιά πρόεδρος του Συλλόγου Γονέων του σχολείου.

Και η Χουάνα, δηλαδή η μητέρα μου.

«Φτάνει πια με το να μένουν οι μανάδες στο σπίτι» είπε η Μαριμάρ όταν θα ψήφιζαν για το ποιοι ενήλικες θα ταξίδευαν. «Να μείνουν οι πατεράδες».

Το 'πε κι έγινε.

Εξελέγησαν αυτές οι τέσσερις, και τώρα ήταν, ας πούμε, οι υπεύθυνες να μας προσέχουν και να φροντίζουν να πάνε όλα καλά.

Εγώ πιστεύω πως η επίσκεψη στην Ντίσνεϋλαντ ενθουσίαζε τις μανάδες όσο κι εμάς. Μπορεί και περισσότερο.

Αφήσαμε τα ποδήλατα έξω από το λούνα παρκ.

Ήμασταν στη Μεγάλη Κεντρική Πλατεία κι αποφασίζαμε πού να πάμε.

«Σιγά σιγά, μπορούμε να τα επισκεφτούμε όλα» επέμενε η Αλίσια ζητώντας ηρεμία.

«Ναι, ναι, σιγά σιγά, αλλά πρέπει να πάμε στον Ναό του Ιντιάνα Τζόουνς» είπε η μητέρα μου πολύ σοβαρή. «Δεν πρέπει να το χάσουμε με κανέναν τρόπο».

«Και στο Ροκ εν Ρόλλερ» πρόσθεσε η Λάουρα, η μητέρα της Ανίτας.

«Τι είν' αυτό;» τη ρώτησε ο Καμίνιας.

«Μια ατραξιόν που πάει με εκατό χιλιόμετρα την ώρα... και στον ρυθμό της μουσικής των Αεροσμίθ!» εξήγησε η Λάουρα.

«Με ξετρελαίνει!» είπε η Μαριμάρ, η μητέρα της Έλενας. «Το τι έχω χορέψει από Αεροσμίθ όταν ήμουν νέα...»

«Λοιπόν, αποφασίστηκε» είπε η μητέρα μου. «Αρχίζουμε με Αεροσμίθ, που είναι πιο κοντά· συνεχίζουμε με Ιντιάνα Τζόουνς κι έπειτα πάμε να φάμε τα περίφημα γιγάντια χοτ ντογκ...»

«Να, να, να, να, να, να, να!» σιγοτραγούδησε η Λάουρα ενθουσιασμένη. «Σας έχω πει πως στο γυμνάσιο είχα ένα ροκ συγκρότημα; Ήμασταν τέσσερα κορίτσια: Οι Κουίν του Φουενκαρράλ... Λοιπόν, τι νομίζατε;»

«Οι Κουίν του Φουενκαρράλ;» τη ρώτησε η Ανίτα έντρομη. «Ποτέ δε μου είπες τίποτα, μαμά».

«Αχ, αγάπη μου, υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν ξέρεις για τη μαμά σου» της απάντησε η Λάουρα σιάζοντας τα γυαλιά της. «Τραγουδούσαμε κυρίως διασκευές των Κουίν. Εξ ου και το όνομα».

«Μα οι Κουίν ήταν μια ροκ μπάντα τεσσάρων αγοριών» παρενέβη η Αλίσια.

«Ακριβώς!» είπε η Λάουρα. «Αυτό ήταν το ωραίο: τέσσερα κορίτσια να τραγουδάνε τα διάσημα τραγούδια των Κουίν...»

«Οι Κουίν του Φουενκαρράλ! Με ξετρελαίνει!» αναφώνησε η Μαριμάρ με ενθουσιασμό.

«Έπρεπε να μας έβλεπες, με τα μαλλιά μακριά και φουντωτά, με δερμάτινα παντελόνια, χα, χα, χα, χα, χα, χα... Νομίζω πως έχω μια φωτογραφία».

«Για να δω, για να δω» είπε η μαμά μου.

Δεν μπορούσα να φανταστώ τη Λάουρα σε ροκ συγκρότημα.

Και μάλιστα σ' ένα συγκρότημα που λεγόταν οι Κουίν του Φουενκαρράλ.

«Άντε, πάμε στο Ροκ εν Ρόλλερ» είπε η Λάουρα.
Χωρίς να μας ρωτήσουν τη γνώμη μας και χωρίς καν να μας περιμένουν, προχώρησαν κι οι τέσσερις.
Εμείς τις κοιτάζαμε μπερδεμένοι.
«Μα, το ταξίδι δεν ήταν για μας;» ρώτησε ο Τομέο.
«Εντάξει, ας πάμε για λίγο με τα νερά τους. Οι καημένες, φαίνεται να έχουν πολύ καιρό να διασκεδάσουν» είπε η Έλενα. «Κι έπειτα θα κάνουμε ό,τι μας αρέσει».
Τελικά, πήγαμε όπου ήθελαν οι μανάδες.
Ούτε ο Τόνι ούτε εγώ μπορέσαμε ν' αποφασίσουμε.
Ούτε καν η Αλίσια δεν πρόβαλε κάποια επιθυμία της.
Η μητέρα της Ανίτας τραγουδούσε σαν τρελή τραγούδια των Αεροσμίθ καθώς γυρνούσε με φουλ ταχύτητα στη διαστημική κάψουλα του Ροκ εν Ρόλλερ.
Εκεί που έδειχνε πλήξη και βαρεμάρα, ξαφνικά μας βγήκε μια ξέφρενη ροκού.
Για δεξ αλλαγή.
Με το που κατέβηκε, βάλθηκε να ξανανέβει.
«Παρακαλώ, παρακαλώ, παρακαλώ... Άλλη μία» μας ικέτευσε. «Ήταν μια θεική εμπειρία».
Κι έτσι ξαναπεριμέναμε στην ουρά.
Το μόνο κακό σ' αυτό το λούνα παρκ είναι ότι, για να πας σε κάποια ατραξιόν, πρέπει να περιμένεις σε ουρές χιλιομέτρων.
Τελικά, ανεβήκαμε στο Ροκ εν Ρόλλερ τρεις φορές.
Αναγκαστήκαμε να βγάλουμε τη Λάουρα από κει σέρνοντας την.
«Είναι ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί στη ζωή μου!» έλε-

γε, με τα μάτια της γεμάτα δάκρυα, καθώς απομακρυνόμασταν.

Αφού περπατήσαμε λιγάκι, φτάσαμε στον προορισμό μας: στον Ναό του Ιντιάνα Τζόουνς.

Η μαμά μου έβγαλε περίπου ένα εκατομμύριο φωτογραφίες με τον εμψυχωτή που ήταν ντυμένος Ιντιάνα Τζόουνς.

«Merci, merci» επαναλάμβανε η μαμά μου ξανά και ξανά, βγάζοντας σέλφι μαζί του. «Μπορώ τώρα να φορέσω εγώ το καπέλο...; Και να πάρω το μαστίγιο; Merci!»

Merci θα πει «ευχαριστώ». Κι η μαμά μου το έλεγε όλη την ώρα όταν έβγαζε μια φωτογραφία. Είναι το μόνο που ξέρει από γαλλικά.

Αλλά κι η Μαριμάρ δεν πήγαινε πίσω. Έτσι έβγαλε κι εκείνη κάμποσες σέλφι.

Κι οι δυο μαζί το τρέλαναν το παιδί που ήταν μεταμφιεσμένο σε Ιντιάνα Τζόουνς.

Έπειτα ανεβήκαμε σε κάτι βαγόνια που, μέσα από τον ναό, οδηγούσαν στην καρδιά της ζούγκλας.

Εμφανίζονταν ιθαγενείς και φίδια και πολλά άλλα πράγματα.

Οι μανάδες ήταν ενθουσιασμένες. Δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να φωνάζουν ξανά και ξανά. Ακόμα κι η Αλίσια έβγαλε κάτι κραυγές.

«Μα ακόμα δεν κατάλαβαν ότι αυτά τα φίδια είναι ψεύτικα;» με ρώτησε ο Καμίνιας σιγανά.

«Τού να ξέρω;» του είπα. «Μάλλον είχαν ανάγκη να φωνάξουν για να εκτονωθούν».

Το καταδιασκεδάζαν.

Όπως είχε πει η Έλενα, πήγαμε με τα νερά τους, περιμένοντας να έρθει μετά η σειρά μας.

Βγαίνοντας από τον ναό, σταθήκαμε μιάμιση ώρα στην ουρά για να φάμε κάτι γιγάντια χοτ ντογκ.

Μέσα στον ήλιο.

Η Μαριμάρ επέμενε να βάλουμε αντηλιακό με δείκτη προστασίας 50, κι έπειτα να τριφτούμε με αλόη βέρα, μια γλοιώδη ουσία που κουβαλούσε σ' ένα μεγάλο βάζο.

«Τα εγκαύματα που προκαλούν τα ηφαιστειακά νέφη είναι φοβερά» έλεγε. «Αυτό για την αλόη το διάβασα σ' ένα πολύ ενδιαφέρον μπλογκ με συμβουλές επιβίωσης το καλοκαίρι. Θέλετε να σας δώσω το λινκ;»

«Όχι, ευχαριστώ» είπα εγώ.

Οι σύντροφοί μου με κοίταξαν. Φαίνονταν πραγματικά εξουθενωμένοι.

Με τα παλιά τραγούδια των Αεροσμίθ.

Τις σέλφι.

Τον Ιντιάνα Τζόουνς.

Τις ουρές.

Τα χοτ ντογκ.

Και την αλόη βέρα κάθε τόσο.

Πέρασε σχεδόν όλη η μέρα μας.

«Εγώ νομίζω πως πρέπει τώρα να πάμε για λίγο στο ξενοδοχείο να ξεκουραστούμε» είπε η μαμά μου.

«Τώρα;» ρώτησε η Μαίριλιν.

«Μα αφού ακόμα δεν πήγαμε σε τίποτα ωραίο» διαμαρτυρήθηκε ο Καμίνιας.

«Σε τίποτα λέει» γέλασε η μαμά μου. «Αγάπη μου, ήδη επισκεφτήκαμε το καλύτερο της Ντίσνεϋλαντ».

«Ακόμα μου σηκώνεται η τρίχα όταν θυμάμαι τις δονήσεις των Αεροσμίθ» πρόσθεσε η Λάουρα.

«Κοίτα, τα σημερινά παιδιά δεν ξέρουν να εκτιμούν» είπε η Μαριμάρ.

Δηλαδή, είχαμε περάσει τη μέρα ακολουθώντας τες.

Είχαμε κάνει ό,τι ήθελαν εκείνες.

Τώρα έπρεπε να πάμε στο ξενοδοχείο για να ξεκουραστούμε.

Κι αποπάνω, ήμασταν εμείς αυτοί που δεν ξέραμε να εκτιμούμε!

«Αν θέλετε, να πάτε εσείς στο ξενοδοχείο» πρότεινε η Ανίτα, που έχει τη φήμη της πιο υπεύθυνης στην ομάδα. «Εμείς θα μείνουμε λιγάκι ακόμα».

«Αυτό με τίποτα» είπε η Αλίσια, η προπονήτριά μας. «Εδώ, όλοι μαζί».

Λέγοντας η Αλίσια αυτά τα λόγια, άρχισε ν' ακούγεται μια δυνατή μουσική από τα ηχεία του λούνα παρκ.

Δεν ήταν μουσική ροκ όπως των Αεροσμίθ.

Καμία σχέση.

Ήταν μουσική από ταινία περιπέτειας ή επιστημονικής φαντασίας. Ακουγόταν στη διαπασών και από τα εκατό ηχεία ταυτόχρονα.

Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα, η μουσική χαμήλωσε λιγάκι κι ακούστηκε μια φωνή που έλεγε:

«Ce soir, aura lieu la grande inauguration de la nouvelle attraction de Disneyland: la Pluie de Météorites».

Το επανέλαβε πολλές φορές.

La Pluie de Météorites.

La Pluie de Météorites.

Όλοι απομείναμε να κοιτάμε ψηλά, λες και κάποιος θα μας μετέφραζε ή θα εξηγούσε τι είχε πει εκείνη η φωνή στα γαλλικά.

«Χμ» είπε η Λάουρα ξύνοντας το πιγούνι της. «Νομίζω ότι είπε κάτι για μετεωρίτες».

«Αυτό κι εγώ το κατάλαβα» είπε η μαμά μου: «Είπε μετεορίτ!»

«Κι εγώ... Χα, χα, χα, χα, χα, χα» πρόσθεσε η Μαριμάρ.

Οι τρεις τους γελούσαν.

Ώσπου μια φωνή, που ερχόταν από πίσω μας, τράβηξε όλη μας την προσοχή.

«Είπε: "Απόψε, μεγάλα ενκαίνια της νέας ατραξιόν της Ντίσνεϋλαντ: η βροχή μετεωριτών"».

Όλοι γυρίσαμε να δούμε.

Κι είδαμε κάποιον που όλοι τον γνωρίζαμε πολύ καλά.

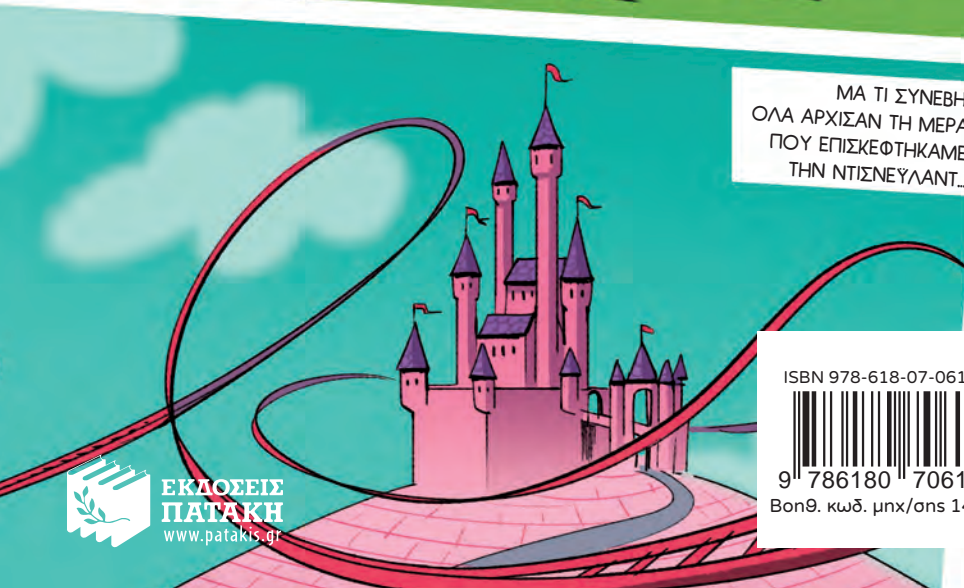
Κάποιον που δεν τον είχαμε δει εδώ και καιρό.

ΘΑ ΤΑ ΠΕΡΝΟΥΣΑΜΕ ΤΕΛΕΙΑ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ
ΜΑΖΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΝΕΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ
ΘΑ ΤΡΕΧΑΜΕ ΣΤΟ ΛΟΥΝΑ ΠΑΡΚ,
ΘΑ ΑΝΕΒΑΙΝΑΜΕ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΤΡΑΞΙΟΝ..

ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΛΗΞΑΜΕ ΝΑ ΠΑΙΖΟΥΜΕ
ΕΝΑΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟ ΑΓΩΝΑ
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΒΡΟΧΗ ΜΕΤΕΩΡΙΤΩΝ.
ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΛΥΣΟΥΜΕ
ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟΤΕΡΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΑΓ' ΟΛΑ ΟΣΑ ΕΙΧΑΜΕ ΖΗΣΕΙ ΩΣ ΤΟΤΕ.

ΜΑ ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ;
ΟΛΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΤΗ ΜΕΡΑ
ΠΟΥ ΕΠΙΣΚΕΦΤΗΚΑΜΕ
ΤΗΝ ΝΤΙΣΝΕΥΛΑΝΤ...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗΣ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-0617-8

9 786180 706178
Bonθ. κωδ. μnx/ons 14617